

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοστόν και πρώτον αριθμούντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενόνων.

Χίλια καὶ ἑνηακόσα καὶ ἕξ
καὶ ὅλα χάπια Μπαρμπαλέξη.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.
Γὰρ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δὲ κα φράγκα καὶ ἴσ' τὸ χέρι.

Δεκαοκτὼ Φλεβάρη,
Σαρακοστὴς τροπάρη.

Ποῦντος ἑνακόσα καὶ εἴκοσι καὶ ἑνέα,
φιλονόμου κράτους καὶ ἄλλῃ νίκη νέα.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέους,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.**

Φ.—Καλῶς' σὴν τὴν Σαρακοστή μετὶ τὸ λιβανιστῆρι...
Προσαββάτου σήμερα μεγάλο πανηγύρι.
Ἐλα καὶ πάλι, Περικλῆ, κλαυθρὸν ἱερεμία,
να πᾶμε νὰ γελᾶσουμε σὲ τάφους καὶ μνημεῖα.

Ἐλα νὰ τριγυρίσουμε
σκιάς κεκοιμημένων,
καὶ νὰ πανηγυρίσουμε
μετὰ πλῆθος μεθυμένων.

Τὸ Καρναβάλι πέρασε καὶ δὲν κτυποῦν νταούλια...
καλῶς' σὴν τὴν Σαρακοστή μετὰ σκόρδα καὶ φασούλια.
Τὸ Καρναβάλι πέρασε, κανέννας δὲν γκαρίζει
τοῦ Βάκχου νικητήρια,
καὶ τώρα τῆς Απόκριας τὸ πνεῦμα τριγυρίζει
μέσα σὲ Κοιμητήρια.

Ὅλα τὰ μασκαρέψαμε,
ἠηδήσαμε, χορέψαμε,
μεθύσαμε, ξεράσαμε,
πολὺ καλὰ περάσαμε.

Τὸν Θεοτόκ' ὑμνήσαμε καὶ τὸν ρεπουμπλικάνο,
πολιοπολέμους' κάναμε καὶ μετὰ τὸ παραπάνω,
τοῦ Καρναβάλου κομψετὶ
ἴσ' τὸ χῶμα μας ἐσπείραμε,
συντελεσθήσαν Στρατοὶ,
Μακεδονίαις' πήραμε.

Ἦλθε μαντάτο τρομερὸ
καὶ ἀπὸ τὴν Ἀλγεθίρας,
καὶ δὲ συνδυασμούς θαρρῶ
πῶς θάχωμε τῆς Θήρας.

Ἐπάφλασαν ἀστεῖομοι
σὲ καθένος τὸ στόμα,
πλὴν μερικῶν συνδυασμοὶ
δὲν τέλειωσαν ἀκόμα.

Συνδυασθήτωσαν ψευτιάς, προγράμματα, ρουσφέτια,
καὶ ἐκλογικὰ κεφάλαια
μεγάλαι καὶ παμπάλαιαι,
καὶ ψῆφοι κληρονομικοὶ, ποῦ δίνουν Βιλαέτια.

Πάλιν αὐτὸς ὁ Κάτξερ ἀγγοῦρι θὰ μᾶς βγάλῃ,
καὶ πιθανὸν νὰ τσακωθοῦν οἱ Γερμανοὶ καὶ οἱ Γάλλοι,
πλὴν ἡ Γαλλία σήμερα θάῃ τὸν Ἀγγλον πλάταις,
καὶ οἱ Κρητικοὶ πιαστήκανε μαζί με τοὺς Μανιάταις.

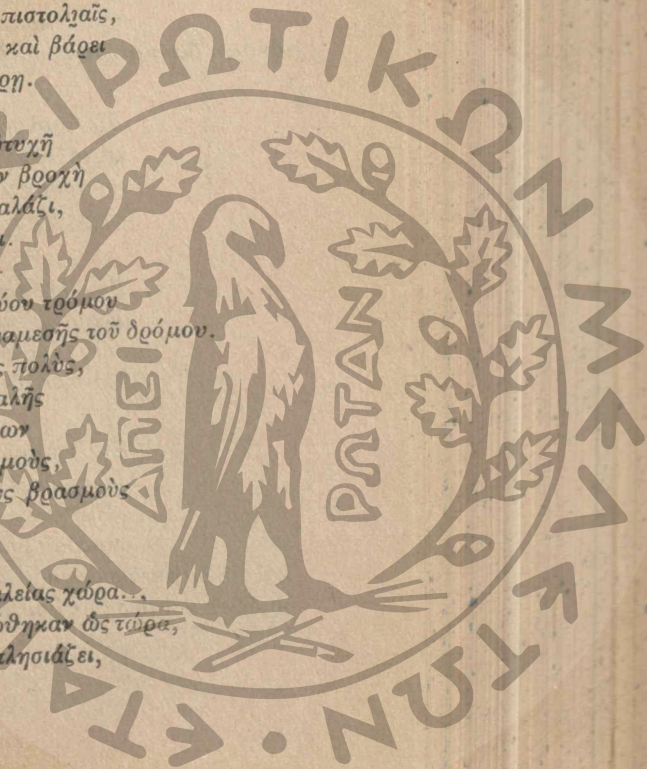
Πάλι τρεχάλας καὶ δουλειᾶς,
καὶ ἀκοῦς νὰ πέφτουν πιστολιάς,
καὶ μπὰμ καὶ μποῦμ καὶ βάρε
καὶ ὅποιοι ὁ χάρος πάρε.

Στὸν Πειραιᾶ τὸν εὐτυχῆ
πέφτουν τὰ βόλια σὰν βοοχὴ
καὶ ἡ μπόμπαις σὰν χαλάζι,
καὶ ὁ κόσμος ἀλαλάζει.

Καθέννας ἀμπαρόνεται μετὰ σῖτος κούρου τρόμου
γὰρ νὰ μὴν τοῦλθῃ κουμπουσιὰ κατὰ μεσῆς τοῦ δρόμου.

Τρόμος καὶ πάταγος πολλὸς,
καὶ ὁ Κόντης ἐπὶ κεφαλῆς
στρατῶν καὶ λεγεῶνων
ἀφίνει τοὺς συνδυασμούς,
καὶ χύνεται μετὰ τοὺς βρασμούς
φυλετικῶν ἀγώνων.

Χαῖρε, τῆς τάξεως κοιτὶς, τῆς ἀσφαλείας χώρα...
τρὲς μοναχὰ, βρὲ Περικλῆ, σκοτώθηκαν ὡς τώρα,
ὅμως μὴν ἀπελπίζεσαι καὶ ἡμέρα πλησιάζει,

ποῦ γὰρ τοῦ γένους τὴν τιμὴν
Ρωμῆος Ρωμῆον θὰ πολεμῇ,
Ρωμῆος Ρωμῆον θὰ σφάζῃ.

Τὶ πόλεμος φυλετικός,
τὶ πόλεμος σπαρτακικός,
κι' ὅλοι' στὰς Πάτρας ἐρωτοῦν καὶ γὰρ τὸν Σηλησιόπουλο
ἂν ὄντως θὰ συνδυασθῇ μετ' ὃν Γεροκωστόπουλο.

Κι' ἂν οἱ Φραντζέζοι, Περικλῆ, ριχτοῦν' στὴν Γερμανία
μ' ἐκείνους θὰ συνδυασθῇ κι' ἡ φίλη Βρετανία,
ποῦ συμμαχίας ἔκανε μετ' τὴν Ἰαπωνία.

Τότε τριῶν Δυνάμεων συνδυασμὸς θὰ γίνῃ
σ' ἐκεῖνο τὸ καμίνι,
τότε κι' ὁ Κάμπελ Μπάνερμαν τῆς γροίας Ἀλβιόνος
βεβαίως θὰ συνδυασθῇ μετὰ τοῦ Γκαμαγάτα,
κι' ὁ Καλησπέρης, Περικλῆ, θὰ βάλλῃ κάλπη μόνος,
κι' ἀπὸ τὰ νύχια μερικοὶ θὰ πιάσουνε τὴν γάτα.

Φυλάξον, Περικλέτο μου, μὴ σοῦ λθῇ καμμὰ σφαῖρα,
πλῆθος ἐνόπλων προχωρεῖ,
κι' ὅλος ὁ κόσμος ἀπορεῖ
τοιαῦτα παρατράγωδα πῶς γίνονται ἐδῶ πέτρα,
στοῦ νόμον τὸ Βασίλειον
μετ' ὃν ὠραῖον ἥλιον,
μετ' αἰθρίους οὐρανοὺς καὶ μετ' ὃν Παρθενῶνας,
ποῦ κάνει κι' Ὀλυμπιακοὺς στὸ Στάδιον ἀγῶνας.

Στὴν Ἀλγεθίρας πόλεμος θ' ἀνάγῃ προσεχῶς,
γδοῦπος βαρὺς ἀντιλαλεῖ,
μὰ κι' ὁ Δραγούμης λέν πολλοὶ
πῶς δπονηφύττητα θὰ βάλλῃ μοναχός,
κι' ὁ Ράλλης χαίρεται γι' αὐτὸ κι' ὁ Θεοτόκης σκάνει,
γιατὶ μετ' αὐτὸν ἤλιπε συνδυασμὸ γὰ κἀνῃ.

Βλέπω προγόνους γύρω μου, τοῦ γένους μας ἰνδάματα,
ρίχνουν κι' ἐκεῖνοι κομφετί,
καὶ πᾶν' σὺν Πειραιᾷ στρατοί,
καὶ γὰρ πολλοὺς ἐκδίδονται συλλήψεως ἐντάματα.

Σήκω, καὶ μένε Περικλῆ, καὶ χάλαστα καὶ βάστα,
ἐύπνα, μὴ φαίνεσαι δευλός,
κι' ὁ Καραπάνος δ' ἡγλός
ἀκόμη δὲν κατήρισε συνδυασμὸ στὴν Ἀρτα.

Τὸ Καραβάλι πέρασε
μετ' ἅξιν κι' εὐνομίαν,
καὶ τόσην μᾶς ἐκέρασε
σφριγῶσαν εὐθυμίαν.

Βάκων ἐξύμνησα βουγμούς,
ἀσκή καὶ παλιοπούλουμα,
καὶ μ' ἐμφυλίου σπαργαμούς
ἐκάναμε τὰ Κούλουμα.

Εὐλένιε συμπολίτη μου,
βροντοῦν πολέμου Γκράδες,
κι' ἤλθανε καὶ στὸ σπῆτι μου
σπονδαῖοι μασκαράδες,
καὶ μετ' αὐτοὺς καὶ μούλεγαν ἀστεῖα
κι' ἔγινε καὶ τὸ σπῆτι μου τοῦ πνεύματος ἐστία.

Μὰ τί κοστούμια, τί μασκὲ, τί κόσμος σπινθηροῖζον,
τοὺς κύκλους τῶν διέτρεχα κι' ἐγὼ καλαμπούροζον,
κι' ἀντήχουν γέλωτες ἐκεῖ
κι' ἔσκουζαν ὄλαις κι' ὄλοι,
καὶ μ' ἐτοιμποῦσαν μερικοὶ
καὶ μερικαῖς στὸ μπόλι.

Τὶ γέλωτα ποῦ τὰ κἀναμε, βρὲ Περικλῆ κεφάλι,
καὶ λάμπαις οἰνοπνεύματος ἐφώτιζαν τὴν σάλα,
καὶ δέχως ἀναψυκτικὸ δὲν ἔμεινε κανεῖς
κι' εἰς ὅλους προσεφέροντο νερὰ Δεξαμενῆς.

Ἐῖχαμ' ἐφέτος, Περικλῆ, μεγάλη πολυτέλεια
καὶ λούσο' στὴν ἐντέλεια.
Ξεφλόγιζα μετ' ὃν νερὸ
Μαρίους καὶ Τιτίκας,
μὰ κάλπη μόνος του θαρρῶ
θὰ βάλλῃ κι' ὁ Κοτίκας.

Καὶ Πατριὸς πολιτευτὴς, πολὺ χαριτωμένος,
ἤλθε κι' αὐτὸς ἰνκόγνιτο καὶ μετημφιεσμένος,
κι' ἀπὸ πολλὰ τὸν γνῶρισα κι' ἀπὸ τ' ἀνάστημά του,
καὶ τὸν ἐκαλησπέρισα καὶ τοῦπα τὸνομά του,
κι' αὐτὸς μετ' αὐτοῦ καλησπέρισε, βρὲ Περικλῆ ταρτούρο,
καὶ μούπε πῶς συνδυασμὸ θὰ κἀνῃ μετ' ὃν Ροῦφο.

Κι' ἔνας Βολιώτης ἀφελῆς
κι' ἀπὸ τοὺς μάλα προσφιλεῖς
μούπε πῶς κάλπη σκέπτεται καὶ τώρα γὰ μὴ βάλλῃ
καὶ σὺν ἀγῶνα μοναχὸ θ' ἀφήσῃ τὸν Κορτάλη.
Καὶ βουλευτὴς Κυθήριος μούπε κι' αὐτὸς ἐν βίᾳ
πῶς ἔκανε συνδυασμὸ μετ' ὃν Δελακοβία.

Τὶ μασκαράδες θηλυκοὶ, ποῦχουν γὰρ γούνας ῥάμματα,
τί τέρεψις τῆς δράσεως !..
προσῆλθαν κι' ὁπορήφιοι καὶ μούδειχναν προγράμματα
περὶ μελλούσης δράσεως.

Ω ! τῶν ἀγῶνων τῶν φρικτῶν,
ἐλθά, κορδόνη, φόλα,
μὰ κι' ὁ χορὸς τῶν συντακτῶν
ἐπέτυχε καθ' ὅλα,
κι' εἰδήσεις φθάνουν τραγικαὶ κι' ἀπὸ τὴν Ἀλγεθίρας
κι' ὁ πόλεμος μᾶς βεβαῖον πῶς βρίσκει ἐπὶ θύρας.

Κι' ἐκεῖ σὺν Αἴμο φαίνεται θὰ πάρουν ὅλα φύκα,
πολὺ κακὰ θὰ μπλέξωμε κι' ἐμεῖς μετ' ὃν Μαρόκο,
κι' ἂν τσακωθοῦν οἱ Γερμανοὶ μαζί μετ' ὃν Γαλλία
θαρρῶ πῶς τρεῖς συνδυασμοὶ θὰ γίνουν' στὴν Ἡλέ.

Π. —
Δὲν κυτῆς τί ξαφνικά,
τί μεγάλα φρονικά.
Πυροπολοῦνται καφρενεῖα,
μαγαζὰ καὶ Τελωνεῖα,
καὶ πολλῶν ἀποσκευαί,
καὶ σὺ τώρα, παλαβέ,
Καραβάλους κοπανᾷς
κι' ἄλλ' ἄνι ἄλλων τσαμπουνᾷς ;

Τὶ μού φάλλεις, παπαρδέλα,
ποῦσαι σκόλοψ ἐν σαρκί !
δὲν κυτᾷς τὴν Καστέλλα
τί στρατὸς πολιορκεῖ ;

Στῆς Καστέλλας τὴν ἐνδοξὴν ῥάχη
περπατῶντας ἡ Δόξα μονάχη
πεσοκόβει καμπόσα χορτάρια
καὶ μετ' ὅτ' ἀνοικτὸ σταματᾷ,
καὶ τοιγύρω στρατοῦ παλληκάρια
μετ' ὃν λόγγην ἐρ' ὅπλου κυτᾷ.

Τῆς Καστέλλας μανοῖζον οἱ βράχοι
κι' ὅλοι λέν πῶς ἐπὶ κείται μάχη.
Ἀτιχήσεις ἀκούει παιάνων,
τοὺς βιαίους παλμούς της κρατεῖ,
μὲ σαλπύγων βοὴν καὶ τυμπάνων
κατακτοῦν τὴν Καστέλλα στρατοί.

Στῆς Καστέλλας τὴν ἐνδοξὴν ῥάχη
περπατῶντας ἡ Δόξα μονάχη
ζήτω ζήτω τὸ Σύνταγμα λέει,
ποῦ καθένα Ρωμῆὸν πυροπολεῖ,
καὶ παράγει τὰ σύγχρονα κλέη
καὶ τοιοῦτους πολέμους τελεῖ.

Τροποιοῦχος ἡμέρα χαράζει,
ζήτω ζήτω τὸ Σύνταγμα κράζει,
ποῦ λαοὺς καὶ Βουλὰς θὰ γλυτώσῃ
μ' ἐκλογῆς προσεχῶς ὄργανον,
ζήτ' ὁ Κόντις, ὁ Ράλλης, καὶ τόσοι
ἡσασαῖοι φρονεοὶ τῶν θεσμῶν.

Στῆς Καστέλλας τὴν ἐνδοξὴν ῥάχη
περπατῶντας ἡ Δόξα μονάχη
πρὸς τοὺς ἔξω καὶ μέσα κηρύττει
μετ' αὐτοῦ μισρίας κραυγὰς
πῶς πιαστῆκαν ἡ Μάνη κι' ἡ Κρήτη
κι' ἐμφυλίου τελοῦμεν σφαγὰς.

Στῆς κλεινῆς Ρωμηοσύνης τὴν ῥάχη
περπατῶντας ἡ Δόξα μονάχη
τῶν Κουλούμων ἀκούει νταούλια
καὶ στεφάνι' στὴν κόμη φορεῖ,
καμωμένο μετ' ἁλμα μαρούλια,
ποῦ μετ' αὐτὸν τάφηκαν χοροί.

Στῆς κλεινῆς Ρωμηοσύνης τὴν ῥάχη
περπατῶντας ἡ Δόξα μονάχη,
σ' ἐνα κι' ἄλλο ταλαίπωρον θῆμα
μετ' αὐτὸν σιμῶναι σκωπτό,
κι' ἐκφωνεῖ τοῦ Πλατούτσα τὸ ῥῆμα :
τὸ θαρρεῖτε γὰρ κράτος κι' αὐτό :

Τοῦ Φαραβὰ καυφῇ
τὸν Βασίλην γραφῇ.

Σ' αἶμα τὴν πέτρα βάφω
τῶν πολέμων θαυμαστῆς,
κι' ἀπὸ τὴν Καστέλλα γράφω
Τρίτη τῆς Σαρακοστῆς.

Ὅταν ἔλθῃς ἐδῶ πέτρα
δὲν θ' ἀκούσης, Βασιλῆα,
μόνο βοῶντας σὺν ἀέρα
καὶ πολεμικῇ καλῇ.

Οἱ θεομοὶ μας πᾶνε ποῖμα
καὶ κανεῖς δὲν τοὺς νοθεύει,
τὸ Πλατούτσειον τὸ ῥῆμα
κάθε τόσο κι' ἀληθεύει.

Τὰ παλῆρὰ μουντζόνω χρόνια
σὺν κυττάζω τὰ καινούρια . .
τότε ξύλα καὶ καθρόνια,
τώρα πάλαις καὶ κουμπούρια.

Νέα πρόοδος ἐφάνη,
κὶ ὅλο λέω μὲ τὸν νοῦ μου
τί νὰ λένε κὶ οἱ Ρουμάνοι
καὶ τὰ τέρατα τοῦ Κρούμου.

Χαράς νέας καρδιοκτύπι,
κὶ ὅταν ἔλθῃς ἐδῶ πέρα
θὰ ξεχάσῃς κάθε λύπη
τοῦ νεκροῦ σου τοῦ πατέρα.

Ὅταν, Βασιλῆᾶ, θ' ἀκούσῃς
Συνταγματικὰς συγκρούσεις,
τόσο πάλι θὰ χαρῆς,
ποῦ δὲν θὰ πενθηφορῆς.

Βλέπω γύρω στρατιώτας καὶ πολεμιστὰς ξιφήρεις
καὶ φωνάζω σὺν φρενήρης :
Ὅλα τὰ συμβάντα τότε κὶ ὅσα γίνονται προσφάτως
φαντασθῆτε νὰ συμβαίνουν σ' ἐβδομήντα χρόνων κράτος.

Μὴ κανένας τοῦ βασκάνη
τὰ θαυμάσια προσόντα . .
φαντασθῆτε τί θὰ κάγῃ
ὅταν θὰ γενῇ κὶ ὀργόντα.

Κὶ ὅποιος τῶν θεσμῶν τὰς δράσεις δὲν ὕμνει τὰς τολμηρὰς
τὰ μαλά του καὶ μὴ λύρα,
πλὴν κὶ ὁ Ρίτσος μὲ τὸν Λύρα
συνδυάζονται μοῦ λένε σὺν νομὸν τῆς Διμηρᾶς.

Τί χαρὰ ποῦ πῆρα πάλι μὲ τὸ κράτος τῆς εὐκλείας . .
θέλω καὶ σὺν Ἐδουάρδο νὰ τὰ γράφω τῆς Ἀγγλίας,
ποῦ μᾶς δείχνει τώρα τώρα μὴ συμπάθεια μεγάλη,
κὶ ἴσως ἔλθῃ σ' τοὺς Ἀγῶνας τῶν κλεινῶν νὰ δῇ τὰ κάλλη.

Ἐξω γὰρ πολὺ μὴ μείνης,
ἐλὰ σ' τὰς Ἀθήνας ἐνθους,
ἐδῶ γρήγορα θὰ γίνῃς
ἐπιλήσιμων κάθε πένθους.

Ὅρρα φωνάζω κὶ ἐλεεῦ !
τί κράτος ! . . περιβόλι . .
σὲ περιμένουν, Βασιλεῦ,
ἀνυπομόνως ὅλοι.

Πυρίφλεκτος τοῦ Μωῦσῃ σὲ περιμέν' ἡ βάτος . .
ἔρρει τὰ κάλα, Βασιλεῦ, ἀπέσσου τὸ κράτος,
πυανόντι τῶνδρες, Βασιλεῦ, σ' τὴν πλάσιν τὴν φαιδρᾶν,
καὶ πάντες ἀπορέομες τί χορὴ καὶ πρέπει δρᾶν.

Σὲ καρτερεῖ κὶ ὁ Φασουλῆς, τοῦ Θρόνου σου θεράπων,
ποῦ περιφέρεται φαιδρὸς σὲ μνήματα προπλάτων.

Φ. — Τέτοια ποῦ λὲς τοῦ Βασιλῆᾶ τοῦ γράφω κατὰ γράμμα
καὶ σ' ἄλλους μ' ἔφερε καιροὺς τὸ τῆς Καστέλλας δρόμα.

Ὁ παλαιὸς Θρασύβουλος, βρὲ κουφιοκεφαλᾶν,
μὴ στέργων σὺν ἐλεύθερος δεσμὰ νὰ φέρῃ δοῦλον,
ἐκεῖ μὲ τοὺς τριάκοντα τυράννους συνεπλάκῃ,
ὁ δὲ Καλλίας ἔσπευσε κατὰ τοῦ Θρασυβόλου.

Π. — Μὰ ποῖος Καλλίας ; ὁ γαμπρὸς τοῦ Κώστα
ποῦ σὺν καὶ σένα δέχεται μασκὲ τὸ Καρναβάλι
Φ. — Ὅχι, μωρὲ ζωντιόβολο καὶ πρῶτε σ' τοὺς κηρύττει
ἐνας ἐκ τῶν τριάκοντα τυράννων τῆς Ἀθήνας.
Αὐτοὺς λοιπὸν ὁ τύραννος ἐκεῖ κατενικήθη
καὶ τώρα τρέξε σὲ νεκρῶν μνημόσυνα συνήθη.

Νέα θλίψεως ρέμα
'στού Τρικουπῇ τὸ μνημ.

Φ. — Ποῦν' ἐκεῖνος, ποῦ μεγάλος ὠνειρεῖτο τρανὰ,
ποῦ τὰ φύλλα τῆς ἑλῆς του σκορπιστήκαν σὺν ἄντρον
ποῦ δὲν ἔσκυβε ποτέ του σ' τὴν Κορῶνα ταπεινὰ,
πλὴν καὶ σκούφια Ροβεσπιέρου δὲν φοροῦσε γὰρ φοβέ.

Ποῦν' ἐκεῖνος, ποῦ πολίτας
ἐστεφάνωνε χρηστοὺς,
κὶ ἀπεισιόμωνε Θεορίτας
κὶ ὕπερβόλους ἀρεστοὺς ;

Ποῦν' ἐκεῖνος, ποῦ νομίζω πῶς καὶ τώρα τὴν ἑλῆν
τὴν ὑφώνει γὰρ σημαῖα καὶ Λαοῦ καὶ Βασιλῆᾶ ;
Ποῦν' ἐκεῖνος, ὁποῦ τώρα καὶ Λαὸς καὶ Στέμμι ἀντι
τὸν ἀναζητοῦν μὲ κλάμμα ;

Ποῦν' ἐκεῖνος, ποῦν' ἐκεῖνος, ὁποῦ ζῇ μὲς σ' τοὺς νε
ποῦ περῆσαν πλατάνι θάμνους ἴσκιων μικροῦς
Ποῦν' ἐκεῖνος ὁ μεγάλος, ποῦ τὸν τίμησαν μεγάλου
καὶ ξεψύχησε σ' τὰ ξένα δίχως βογγητὸ νὰ βγάλλῃ ;

Ποῦν' ἐκεῖνος, ποῦ θαρροῦσε πῶς καὶ σκιάβων ἑλπίδων
θὰ τῆς ἔβλεπε σπασμέναις,
κὶ εἶδε πράσιναις ἐλπίδες
κατὰ γῆς ξεφυλλισμέναις ;

Ποῦν' ἐκεῖνος, ποῦ τοῦ πλῆθους δὲν τὸν ἔσκιζε τὸ
ποῦν' ἐκεῖνος, ποῦ μὲ ρόδα τοῦ στολίζουσε τὸ μνημ.
Ποῦν' ἐκεῖνος, ποῦ φαράκια τὸν ἐπότισαν ποτὶ
κὶ ὅσο φεύγουσε τὰ χρόνια τόσο στέκει πρὸ ψηλά ;

Μὲς σ' τὸ βόγγο τῆς παιρίδος καὶ σ' τὴν τόση τῆς δόξης
ποῦ κυτᾶς τοὺς Ἀδελκίνοὺς νὰ φορτῶνται στεφάνους
ἐλευθέρων κὶ ἀλυτοῦτων ἀντηγεῖ φωνὴ καὶ θόρυβος
ποῦν' ἐκεῖνος, ποῦν' ἐκεῖνος ;

Τῶν ἀνδρῶν τῶν ὑπερόχων ὅπου κὶ ἂν ἀνοίξῃ μνημ
τοῦτον γὰρ βαμὸ πολλοί,
κὶ ἂν βουβὸ γὰρ πάντα μένῃ, μὰ θαρρεῖς πῶς εἶναι βίβ
ποῦ πολλὰ τρανολαλεῖ.

Π. — Κλάψε τοῦ λαοῦ τὴν τῆχῃ καὶ τὸ ροιζικὸ τοῦ γέν
ποῦ τοὺς ζωντανοὺς ἀφίνει καὶ ζητεῖ τοὺς πεθαμμένους